

**VAD
PYTAGORAS
LÄRDE OM LIVETS MENING**

AV LARS ADELSKOGH

DEL TVÅ AV TRE

VAD PYTAGORAS LÄRDE OM LIVETS MENING AV LARS ADELSKOGH DEL TVÅ AV TRE

Allt är styrt av lagar

Vetenskapens förnämsta uppgift är att upptäcka och beskriva naturlagar. Ju mer forskningen framskrider, desto fler lagar finner man. Man börjar inse att det inte finns något, som står utanför det lagbundna, inte finns något, som inte styres av lagar. Kunskap om något är, djupast sett, kunskapen om de lagar som gäller för detta något.

Människans självförvandling till något högre är en lagbunden process och ett led i en ännu större och lika lagbunden process – utvecklingen av medvetenheten i allt liv. De lagar, som reglerar denna evolution, livslagarna, är i hylozoiken det viktigaste studiet av alla. “Det finns lagar i allt, och allt är uttryck för lag,” är hylozoikens förnämsta axiom.

Lagar anger att krafter verkar, hur och under vilka betingelser de verkar. Inga lagar kan upphävas. Okunniga talar ibland om att “upphäva naturlagarna”. Så kan man enligt detta oklara tänkande anse att flygplanet upphäver gravitationen. Vad som i själva verket sker är att flygplanets motor med sin starkare kraft motverkar och övervinner gravitationens kraft. Men gravitationens lag fortsätter givetvis att verka, vilket visar sig just i att den alltid måste motverkas med lika stor kraft.

Den grundlag, som alla andra lagar kan härledas ur och som alla lagars oföränderlighet beror på, är materiens lag, den egentliga naturlagen. Den yttrar sig i att allt strävar mot balans, stabilitet, återställelse, harmoni.

Naturlagar och livslag

Med hänsyn till livets mening – medvetenhetsutvecklingen – kan man dela in lagarna i naturlagar och livslag. Naturlagarna är de fundamentala. De gör kosmos till ett ordnat helt. Denna ordning är förutsättning för att medvetenheten alls skall uppstå i kosmos. Utan

självmävetna monader kan kosmos omöjligt ha en mening. Men det är först livslagarna, som gör det möjligt för dessa monader att förverkliga meningen. Livslagarna är naturlagarnas uttryck genom den kosmiska totalmedvetenheten. Livslagarna ger kosmos ett ändamål.

Livslagarna är livets egen lagstiftning och domstol. Innan vi människor har nått den insikten, kommer vi att spekulera fram olika rättssystem enligt de stadier i utvecklingen vi uppnår. Ju högre vi når, desto bättre kommer vår mänskliga lag att stämma överens med livets lagar.

Livslagarna svarar mot det bästa i vårt väsen. I samma mån som vi upptäcker oss själva och förverkligar våra inneboende möjligheter, upptäcker vi att lagar är villkor för detta förverkligande. Vi kan börja leva enligt lagarna genom att frigöra oss från vår okunnighet om livet. Detta ger oss också största möjliga frihet.

På lägre stadier förefaller livslagarna verklighetsfrämmande. Efterhand tar de sig inte bara möjliga utan också önskvärda att följa. På tillräckligt högt stadium inser man att de är nödvändiga för all evolution. Den som vill högre måste lära sig att tillämpa dem. Den som inte lyder dem avstår därmed från att nå högre. Valet är fritt.

De sju grundläggande livslagarna

Sju livslagar är grundläggande för oss människor. De är frihetslagen, enhetslagen, utvecklingslagen, självlagen, ödeslagen, skördelagen och aktiveringslagen.

Frihetslagen säger att varje väsen är sin egen frihet och sin egen lag och att frihet vinnes genom lag. Frihet är rätt till egenart och aktivitet inom gränserna för allas lika rätt.

Enhetslagen säger att alla väsen utgör en enhet och att varje väsen måste förverkliga sin enhet med allt liv för att kunna expandera sin medvetenhet utöver det egna jaget.

Utvecklingslagen säger att allt liv – från det lägsta till det högsta – utvecklas, att krafter verkar på vissa sätt mot vissa mål, som i sista hand leder fram till kosmos' slutmål. Varje uratom är potentiell gud och skall en gång genom manifestationsprocessen bli aktuell gud, det vill säga: nå högsta grad av kosmisk medvetenhet och förmåga.

Självlagen eller lagen för självförverkligande säger att varje väsen självt – genom egen insikt och eget arbete – måste förvärva alla de egenskaper och förmågor som till sist skall leda fram till kosmisk allvetenhet och allmakt.

Ödeslagen säger att jaget i varje ny livsform påverkas av krafter och försätts i situationer, som ger jaget de nödvändiga erfarenheterna på just den nivån i evolutionen.

Skördelagen säger att allt vi har sått skall vi en gång skörda. Allt vi gjort i handling, ord, känsla och tanke – eller underlåtit att göra – återverkar på oss med samma effekt. Aktiveringslagen säger att individens medvetenhet utvecklas genom aktivitet och endast genom

hans egen aktivitet. Allt måste vara egen erfarenhet och egen bearbetning av denna erfarenhet för att bli till insikt och förmåga.

Frihetslagen

Livet är avsett för frihet. Om livets mening är att individerna utvecklar sin medvetenhet, skulle det då vara möjligt, om alla de unika individerna inte finge välja sina egna sätt att utvecklas? Frihet är i djupaste mening individualitet: rätt men också förmåga till egenart och egen aktivitet inom gränserna för allas lika rätt till detsamma. Liv är frihet.

Alla väsen måste tillämpa lagar för att alls kunna leva och utvecklas. På alla stadier är individens mått av frihet ett direkt resultat av hans förmåga att leva efter lagarna. Först människan kan nå insikt om natur- och livslagar, leva medvetet enligt lagarna. Ju bättre hon följer dem, desto högre når hon. Liv är lag.

Liv är alltså frihet och lag på samma gång. Detta är en oerhört viktig insikt, som hylozoiken ger oss. Frihet och livslag är två sidor av samma sak: utan frihet inget lagenligt liv och utan lag ingen frihet.

Man har talat om frihetens paradox: ju större frihet för en viss individ eller grupp, desto mindre frihet för alla andra. Exempel: diktatorn med oinskränkt makt (eller frihet) över en kuvad, rädd nation. Så länge friheten uppfattas som rätt till godtycke och kränkande av andras rätt, måste den förbli en paradox. När friheten uppfattas som allas lika rätt, med andra ord som lag, upplöses paradoxen.

Enligt hylozoiken står lagen över alla väsen, också gudomliga sådana. Alla "gudar" är endast relativt allvetande och allsmäktiga. Och alla "gudar" lyder lagen. De är gudar i kraft av att förstå och tillämpa lagen suveränt inom sitt begränsade (låt vara för oss ofantliga) livsområde. Och detta är förutsättningen för frihet och evolution. Ingen gud kan eller ens vill förbjuda något, straffa eller döma någon. Hylozoiken hävdar individens okränkbarhet som en logisk konsekvens av hans potentiella gudomlighet. Ty alla monader skall en gång nå högsta gudomliga stadium. Endast tidpunkten för detta är olika för alla.

De som nu befinner sig på det högsta stadiet vet också att de själva aldrig hade kunnat nå dit utan denna gudomliga rätt till frihet.

Målet för kosmos' existens är alla monaders allvetenhet och allmakt. Denna harmoni är en tillvaro av största möjliga frihet och samtidigt högsta möjliga lagenlighet för alla. Från början är monaden totalt medvetlös och totalt ofri.

Dess väg till slutlig kosmisk gudomlighet heter utveckling. Detta innebär självförverkligande. Monaden skall själv erövra alla de nödvändiga egenskaperna och förmågorna genom att göra erfarenheter och lära av dem. Endast så förvärvar monaden kunskap, insikt och förståelse. Endast så utbildar monaden sin evigt unika egenart.

Utvecklingen är vägen från okunnighet till allvetenhet, från ofrihet och vanmakt till allmakt, från isolering till enhet med allt liv, från lidande till lycka, glädje och sällhet.

Människan arbetar på att öka sin frihet genom att själv lyda livslagarna. Därför behöver hon inte vara medveten om dem. Men när hon upptäckt dem, kan hon med större energi och målmedvetenhet arbeta för andras och egen frigörelse, evolution till något högre. För att människan skall upptäcka livslagarna måste hon först lära sig tillämpa dem.

Människan är på varje stadium, på varje nivå i utvecklingen relativt fri, relativt ofri. Hon är fri i samma mån som hon förvärvat kunskap, förståelse och förmåga. Gränsen för hennes kunskap, förståelse och förmåga anger gränsen för hennes frihet. För att nå största möjliga frihet på varje stadium och nivå förutsätts att människan nått så omfattande kunskap och så aktiverad förmåga att tillämpa kunskap, som är möjlig på stadiet och nivån.

Människan utvecklas under balansering av frihet och lag. Det är detta som kallas ansvar. När vi visar vårt ansvar för andra och ingriper till förmån för deras frihet och rätt, så blir konsekvensen enligt ansvars- eller skördelagen att vår egen frihet ökar. Och omvänt, när vi inkräktar på andras rätt, mister vi samma mått av frihet själva. Det kan ske i detta liv eller senare. Lagen kan vänta. Men sådd skall en gång skördas. ju bättre vi känner livslagarna, desto bättre kan vi leva våra liv. Vi undgår då att kränka andras rätt och får därmed större frihet genom att vi undgår skördebetingade frihetsinskränkningar.

“Viljans frihet” beror på vår förmåga att fritt välja motiv. Ty vi väljer inte mellan handlingar, utan dessa bestäms av det motiv inom oss som är starkast. Därmed blir frågan: Kan vi nå sådan grad av frihet, att vi kan medvetet stärka vilket motiv som helst och göra detta starkast? Det handlar alltså om medvetenhetens frihet. Ofri är den som inte kan styra sitt tanke- och känsloliv, hos vilken oönskade, störande och destruktiva tankar och känslor kommer och går som de vill. Fri är den som alltid kan bestämma själv vilka tankar han vill tänka och vilka känslor han vill hysa. Fritt och styrt av jaget självt blir medvetandet endast genom metodisk aktivering. Ingen annan än individen själv kan genomföra detta arbete och på sitt egenartade sätt (enligt självförverkligandets lag).

Ju mer ansvar en människa vill och kan bära, desto större makt ger henne Lagen rätt att bruka. Största möjliga ansvar förutsätter största möjliga kunskap och förmåga och berättigar till största möjliga makt eller frihet. Makt och frihet är nämligen samma sak sedd från olika synpunkter och med olika gränsdragningar mellan individ och kollektiv. Alla har enligt frihetslagen rätt att leva sitt liv på eget sätt, sålänge som de därmed inte inkräktar på andras lika rätt till detsamma.

Men frihet över andras liv (det vill säga: makt) borde endast de få, som har nått sådan grad av insikt och förmåga, att de kan bära det ansvar som följer med denna frihet, borde endast de få som lärt sig lyda livslagarna.

Frågan om idealsamhället är en frihetsfråga. Största möjliga frihet åt största möjliga antal, respekt för allas rätt, måste vara ledande principer. De som vill införa idealsamhället genom våld mot laglydiga, inskränkning av frihet och rätt, är på fel väg. Idealsamhället åstadkoms inte

med ett visst samhällsskick. Samhällen kan aldrig konstrueras på förhand. De tar växande form efter människornas kollektiva karaktär. Det är människorna, som utgör samhällets innehåll, och det är människorna som lyckas eller misslyckas med att leva upp till idealen och därmed förverkliga eller göra en parodi av idealsamhället.

Enhetslagen

Av alla livslagar är enhetens lag den viktigaste och mest självklara. Enheten eller kärleken är det enda väsentliga. Men alltför ofta tror människan att allt annat är viktigare. Enhetslagen är den ojämförligt viktigaste lagen för människans utveckling, harmoni, och lycka. Enhetslagen är kärlekens, tjänandets och broderskapets lag.

Enhetens avgörande betydelse visar sig i alla sju livslagarna. De är nämligen universella och syftar mot enheten. I frihetslagen ligger allt som hjälper inte endast dig själv utan även alla andra till större frihet, i enhetslagen allt som hjälper dig och alla andra till harmoni och gemenskap, i utvecklingslagen allt som hjälper dig och alla andra att utvecklas, i självlagen allt som hjälper dig och alla andra till självförverkligande, i aktiveringslagen allt som hjälper dig och alla andra att tänka och handla själva. Om något gagnar endast det egna jaget och inte alla, så är det misstag i fråga om livslagarna. Ont och gott sammanfaller i stort sett med det som söndrar respektive enar människorna. Den största insats en människa kan göra är att samla och förena, den största skadan att splittra och söndra.

Mänsklighetens alla lidanden och nuvarande svåra situation kan föras tillbaka på en enda sak: människornas vilja till makt. När tillräckligt många har förstått att vilja till enhet är det enda förnuftiga, det enda i längden möjliga och handlar efter den insikten, kommer allt att förändras på vår planet.

Med vilja till enhet lär sig människan att bortse från skillnaderna och se till likheterna människorna emellan. Hon lär sig glädjas åt skillnaderna, förstå att de är berättigade som uttryck för vars och ens unika egenart, inse att de berikar helheten så länge som alla är enade i det enda väsentliga: den gemensamma strävan framåt och uppåt. Endast den livsokunnige kan sträva efter likriktning, lika syn och strävan.

Det viktigaste är att bekämpa hatet, egoismen och lögnen i alla deras otaliga yttringar, att lära människorna att leva i fred med varandra, att lära dem uppskatta varandra sådana de är och lära dem att se på varandra som medvandrare på vägen, samma väg som alla måste gå med alla de misstag som alla måste göra för att lära. Allt slags dömande och moraliserande är stort misstag och brott mot enhetslagen. Givetvis måste kriminella och andra kränkare av andras rätt effektivt hejdas i sin framfart och tas om hand av samhället för social omfostran. Men vi har ingen rätt att straffa, hämnas, hata, göra ont för att gott må komma därav.

Viljan till enhet visar sig framför allt i det personliga ansvar vi känner för andra. ju mer vi växer in i enheten, desto mer vidgas också området för detta personliga ansvar, inte bara för våra närmaste och vänner utan även för våra uppgifter, för vår nation, för mänskligheten och för allt

levande. Kunskapen om livslagarna visar det falska i talet om den enskilda människans obetydlighet och vanmakt. Alla kan göra en insats. Det är därvid inte vår sak att avgöra, om vår insats "tjänar något till". Den som verkligen förstått vad ansvar vill säga, gör vad han kan utan att fråga efter storleken på sin insats.

Den tjänande inställningen till livet uppstår ur viljan till enhet. Tjänandet är en konst, den största och den svåraste konsten. Allt är lätt i teorin. Det är praktiken, förverkligandet, hur man fattar rätt beslut, väljer rätt och handlar rätt, som visar människans storhet och förmåga. Först av allt gäller det att bli klar över de egna motiven. De allra flesta motiv är själviska. Så snart "jaget" kommer med, blir allt snedvridet: Det är jag som skall hjälpa, jag som skall tjäna, jag som vill känna mig god. Men denna jagkänsla motverkar tjänandet, skiljer från enheten. I enheten finns inget "jag", bara "vi".

Kärleken blir endast ett vackert talesätt, till intet förpliktande, om den inte tar sig uttryck i handling. Det räcker inte med läpparnas bekännelse. Befriad från sentimentalitet yttrar sig kärleken snarare som handling; handling motiverad av opersonlig vilja till enhet. Vi behöver ideal att dyrka, vi behöver människor att beundra och att älska. Genom att älska en lär vi oss älska allt fler. Det vi älskar och beundrar blir vi ett med. Man kan inte meditera utan kärlek, och man kan inte utveckla kärlek utan meditation. Därför behöver meditation inte vara avsiktligt utförd som sådan, endast ihållande, oavlätlig koncentration.

Utvecklingslagen

Den grundläggande naturlagen är lagen om orsak och verkan. Den fundamentala livslagen är attraktionens lag eller enhetslagen. Denna lag yttrar sig genomgående i alla världar så, att en högre värld attraherar och påverkar en lägre värld. Denna attraktionskraft har man jämfört med solens inverkan på växten. Den lockar växten ur jorden och får den att sträcka sig mot solens ljus och värme, symboler för den visdom och kärlek som utgår från högre världar.

Utvecklingslagen säger, att det finns krafter som verkar på olika sätt mot kosmos' slutmål. Attraktionskraften är en av dessa krafter. Människans gensvar på denna kraft är en annan sådan kraft. Den visar sig i hennes strävan efter självförverkligande. När hon väl beslutat sig för självförverkligande och följer den attraktion mot det högre hon förnimmer, kan hennes utveckling ta fart på allvar.

Lagen för självförverkligande är egentligen en följdlag till utvecklingslagen. Visserligen måste människan göra allt som på henne ankommer och så som om ingen hjälp stod att finna. Men gör hon detta, så blir hennes målmedvetenhet belönad. Utvecklingslagens krafter förstärker då automatiskt hennes egen insats. Utan detta tillmöteskommande skulle hennes egna krafter inte räcka till.

Men märk väl: utvecklingslagen är uttryck för en enhetskraft. Energittillskottet åt människan beror på hennes inställning till enheten. Den som vill utvecklas för något annat motiv än att tjäna livet, den som vill utvecklas för egen del, går miste om denna medverkan. Men i samma

mån som människan lever för andra främjas hennes egen utveckling, så att hon blir i stånd att göra en allt effektivare insats.

Ju lägre människan står i utvecklingen, desto fler erfarenheter av liknande slag fordras för att hon skall lära sig, begripa och förstå. Det är därför som utvecklingen på barbarstadiet tar så otroligt lång tid.

När människan väl förvärvat den allmänna fond av livserfarenheter, som fordras för begripande, kan specialiseringen vidta. I liv efter liv får hon bearbeta ständigt nya livsområden, tills en viss allmän gryende livsförståelse gör sig gällande. Detta upprepas på varje utvecklingsstadium. Det är därför som människor på dessa olika stadier "inte talar samma språk". Orden är gemensamma för alla, men det erfarenhets- och livsinnehåll som människan lägger i dem är annorlunda på olika stadier. Vad en barbar menar med frihet är inte detsamma som en kulturmänniska lägger i ordet.

När människan når de högre mänskliga stadierna, kultur- och humanitetsstadierna, utvecklas efterhand verklighetssinnet och intresset för det mänskliga, förståelsen för livets sanna värden, för livets mening och mål och medlen att nå målen.

När jaget i ett nytt liv, i en ny kropp, vaknar till medvetenhet i fysiska världen, är det från början okunnigt och desorienterat. Den nya hjärnan vet ingenting av vad den gamla hjärnan visste. Under uppväxtåren måste jaget aktivera medvetenheten med hjälp av sina latent förmågor och anlag. Genom kontakt med andra människor och deras erfarenheter lär sig jaget uppfatta och förstå och söker det orientera sig i sin nya värld. Vad jaget inte får tillfälle att kontakta på nytt förblir latent. De förmågor jaget inte uppövar på nytt förblir latent.

Sjävlagen

Självförverkligande är att förverkliga det man potentiellt är. Allt liv är gudomligt till sitt väsen. Därmed menas att varje monad en gång skall förverkliga sin inneboende gudomlighet.

Lagen för självförverkligande gäller alla självmedvetna väsen. Sjävlagen säger att individens utveckling är individens egen sak, att ingen annan än han själv kan utveckla honom. Det är så, eftersom det som utvecklas är egenarten, det evigt unika hos varje individ.

Sjävlagen klargör att människans medvetenhetsutveckling beror på henne själv, hur många inkarnationer det än må ta. Självförverkligandet är ett arbete på lång sikt även sedan man börjat medvetet sträva därefter och söka förnuftigt tillämpa livslagarna.

Den som vill målet vill medlen, söker själmant och utan yttre påverkan tillämpa kunskapen om livslagarna. Att lägga på sig annan "lydnad" än att följa det högsta ljus man själv ser är att bryta mot både frihetslagen och sjävlagen. Det är inte andras sak att tvinga fram självförverkligande eller strävan efter utveckling. Det går lika litet som att tvinga någon att älska.

Självförverkligandet går genom den egna erfarenheten. Alla utvecklas genom att göra erfarenheter och bearbeta dem. Endast genom bearbetning av upplevelserna skaffar man sig insikt och förståelse. Endast genom eftertanke, analys, strävan till objektivitet kan man uppfatta den allmängiltiga lärdom som ligger i varje personlig erfarenhet. Det vi får till skänks av andra i form av lärdomar, råd, meddelad erfarenhet, är i regel för svagt för att påverka oss. Det går snart förlorat, såvida vi inte redan nått upp till motsvarande förståelse och kan använda den som vår egen. Då har vi redan gjort erfarenheten och bearbetat den i tidigare liv, då har vi insikten latent och behövde bara återerindra den.

Utvecklingen från lägsta till högsta nivå är en serie problem eller uppgifter, som människan själv måste lösa. Ett problem hon struntar i att lösa, löser på fel sätt eller med andras hjälp, kommer igen tills hon löst det på det enda riktiga sättet, som är hennes egenarts lösning, så att hon till sist förstått det livsproblemet på sitt eget sätt. Först därefter kan hon nå närmast högre nivå. Det som har betydelse för en människa i ett visst livsproblem finner hon själv och ingen annan.

Självförverkligande är förståelse och tillämpning. Varje högre nivå ger möjlighet att förstå något man tidigare inte kunnat förstå. Det är skillnad mellan begripande och förståelse. Förståelse är något definitivt erövrat och hör till den bestående individualiteten, jaget. Begripande beror på graden av utbildning under nuvarande inkarnation och hör till personligheten, den nya hjärnan. "Obildade" på högre nivå förstår alltså mer och bättre än "bildade" på lägre nivå. Det man förstår kan man som regel tillämpa och förverkliga. Icke så det man enbart begriper. Det var detta som Platon menade med "den som vet det rätta gör det rätta". Ty gör man inte det rätta, sedan man fått veta det, visar man därmed att man inte förstått utan endast begripit.

Självförverkligande förutsätter tre egenskaper för att bli effektivt. Dessa är livstillit, självtillit och lagtillit.

Livstilliten ger människan förtröstan att livet menar allt till det bästa trots att mycket tycks tala emot detta. Livstilliten är en inneboende visshet om att det finns även en positiv mening med det som sker, att livet är en skola för vinnande av nödvändiga erfarenheter, att spelet aldrig är helt förlorat, att nederlaget aldrig är definitivt, att det alltid kommer nya tillfällen och en ny dag, att misslyckanden och motgångar är nödvändiga för att vi skall lära oss förstå livet och människorna, göra nödvändiga lärdomar för den vidare färden.

Självtilliten ger människan förmåga och mod att vara sig själv, enkel, okonstlad, spontan, att våga tänka, känna, handla på sitt eget sätt, våga visa sig okunnig, våga tvivla, våga ifrågasätta auktoriteter, våga försvara frihet och rätt, våga följa ädla impulser, våga göra misstag. Självtilliten är oberoende av framgång eller misslyckande, av de illusioner som brister vid påfrestningar. Den är oberoende av människors beröm eller klander eller egen bristande förmåga. Och den har ingenting gemensamt med inbilskhet, självhävdelse eller förmätenhet.

Lagtilliten är vår tillit till de orubbliga naturlagarna och livslagarna. Det är en spontan förtröstan att fullkomlig rättvisa leder livet. Det är en frihet från oro för egen och andras utveckling och en visshet att allt riktigt utfört arbete i det godas tjänst måste ge resultat, även om sådana kan låta vänta på sig. Lagtillit innefattar förmågan att vänta på det rätta tillfället, det rätta sammanhanget, den rätta utvecklingsnivån.

Det allvarligaste hindret för självförverkligandet är söndringstendensen. Söndringstendensen är raka motsatsen till viljan till enhet. Den yttrar sig i egoism och hatisk inställning till livet och allt i livet, också det egna jaget. Dit hör också aggressivitet, avund och vilja att härska över andra. Allt detta motverkar enheten, liksom utnyttjande och konkurrens. Till söndringstendensen hör givetvis också moralism och dömande.

Moralism eller dömande beror på hat och okunnighet om livet. Moralisten tror att han kan bedöma en annan människa och sedan har rätt att döma henne. Stort misstag. Ingen människa kan bedöma en annan. Vad ser hon av den andra? Jaget i dess nuvarande inkarnation, det är allt. En bråkdel av hennes förvärvade egenskaper kommer till synes. Därtill kan hennes dåliga skörd i denna inkarnation ha tvingat henne ner på en betydligt lägre nivå än den hon en gång uppnått. Moralisten ser endast det han vill se, det negativa. Därmed avslöjar han sig själv. Vi ser hos andra endast det lägre, som vi själva har aktuellt eller latent. Det högre går oss alltid förbi.

Andra hinder för självförverkligandet är sådana, som hämmar själva sökarinstinkten, som är så viktig för vår inre växt och förnyelse. Till sådana hinder hör den intellektuella osjälvständigheten och dogmer.

ÖDESLAGEN

Allt som lever utvecklas mot det kosmiska slutmålet. Det är allas vårt öde att nå detta mål förr eller senare. Hur detta skall gå till, vilken väg vi skall gå, kan ingen förutsäga. Det hör till vår frihet och egenart att välja och ta konsekvenserna av våra val. Att vi når målet är visst. Och målet är det enda fastställda och gemensamma för alla. Allt annat hör till vårt individuella öde och de otaliga kollektiva öden, som vi är med om att dela.

Livet är en hierarki av otaliga kollektiv. Hela kosmos är ett kollektivväsen, som består av mindre kollektiv, dessa av mindre kollektiv och så vidare ner till den enskilda individen. Varje individ utvecklas under villkor, som beror på den större enhet han ingår i som del. Kollektivet har sitt gemensamma öde, som begränsar individens möjliga öde. Den enskilda människans väl och ve är beroende av nationens och mänsklighetens öden.

Ödet är varken blint eller allsmäktigt. Ödesmakterna är de intelligenta krafter som, underordnade det stora livsändamålet, påverkar människan och försätter henne i situationer, där hon kan göra de erfarenheter som är nödvändiga för hennes vidare utveckling.

Det betyder inte, att människan också gör dessa erfarenheter. Ödesmakterna bara ger möjligheten. Människans fria vilja visar sig i att hon har full frihet att välja. Därför blir det till sist människan själv, som avgör sitt öde och får ta konsekvenserna av sina val enligt lagarna.

Skördelagen är nödvändighetens lag. Ödeslagen är erbjudandets lag. I samverkan ställer de människan där hon skall stå, där hon måste stå, där hon bör stå och där hon kan göra sin bästa insats. Genom sitt handlande i förflutna liv har människan i stort sett bestämt den väg hon måste vandra i detta liv och i många kommande. Genom de erfarenheter hon gjort alltsedan jaget väcktes till liv har hennes egenart utbildats till det evigt unika väsen som är hon själv. Hon har uppnått en bestämd nivå i evolutionen. Allt detta tar ödeslagen hänsyn till, när den låter oss födas in i en viss nation, släkt och andra mänskliga relationer.

Ödet är människans eget verk, effekter, av hennes egna handlingar, resultatet av hennes egen positiva eller negativa livsinställning, hennes egna positiva eller negativa medvetenhetsyttringar.

“Ingen undgår sitt öde.” Men ödet är självskapat och till vårt eget bästa. Har vi den insikten, gör vi det bästa möjliga av livet. Ännu viktigare för vårt självförverkligande är insikten att ödesmakterna är intelligenta krafter, som intresserar sig för vår självutveckling och gynnar den. Att fatta beslutet och definitivt ställa sig under enheten är att sätta in den starkaste kraften till förändring av vårt eget öde. Den kraften kan helt förändra vår framtid. Att arbeta för medvetandeutvecklingen och enheten är den snabbaste vägen ur okunnigheten och maktlösheten, den snabbaste vägen till friheten.

Lagen för sådd och skörd eller skördelagen

Skördelagen är lagen om orsak och verkan såsom den yttrar sig i relationerna mellan alla levande väsen. I vår okunnighet om livslagarna begår vi ofelbart misstag, som kränker andra väsens rätt och rubbar harmonin i kosmos. Enligt den universella ansvarsprincipen är det vi själva, såsom upphov till rubbningen, som måste återställa harmonin. Allmänt sett och på lägre stadier sker det genom att vi utsätts för samma onda som vi själva vållat. Men när insikten om lagarna ökar, öppnas möjligheten att arbeta av skulden, gottgöra den genom tjanande.

Skördelagen har absolut giltighet i alla världar och för alla väsen på alla utvecklingsnivåer. Den gäller för all aktivitet. Den gäller för den enskilda människan liksom för alla slags kollektiv, för nationer och hela mänskligheten. Allt som sker är krafter som blir orsaker. Dessa orsaker måste få sina verkningar. Ingen undgår sitt ansvar. Inget slags aktivitet går fri från ansvar: tankar, känslor, viljeyttringar, motiv, ord, handlingar. Varje yttring av medvetenhet är energi, alltså är den en orsak.

Skördelagen är uttryck för en absolut och total rättvisa. Livets rättvisa är opersonlig, saklig, omutlig. Orättvisa i livet är absolut utesluten. Det är människor, som är orättvisa mot varandra. Men livet är idel rättvisa. Må vara att skördelagen verkar grym, hård, skoningslös mot oss. Då har vi själva handlat så i förflutna liv. Skördelagen är hård mot de hårda och mild mot de milda.

Ingenting är dock outhärdligt, blott man vet orsaken och ser slutet. Skördelagen kan vänta hur länge som helst. Men sådd måste en gång skördas.

Hur kan vi lära av skördelagen? Vi sår ju i ett liv och skördar i ett annat, då vi inte längre minns vad vi sådde. Visserligen går det direkta minnet av våra ogärningar förlorat i en ny inkarnation, så att vi inte kan sätta våra nuvarande lidanden i samband med sina orsaker. Men ändå lär vi av skörden. Lidanden och rättskränkningar vi blivit utsatta för i tidigare liv sätter djupa spår i det undermedvetna och har numera givit oss en större känslighet för just dessa lidanden. Och detta yttrar sig senare i att vi lättare identifierar oss med dem som lider och blir så mindre benägna att tillfoga andra lidande.

Skördelagen ensam verkar inte uppfostrande. Det är i sin anpassning till och samverkan med övriga lagar, som skördelagen lär och utvecklar. Ödeslagen ser till, att människan i varje skede får den skörd, som bäst gagnar hennes utveckling. Ju högre hon når i evolutionen, desto mer orkar människan bära av dålig skörd. Så betalar hon snabbare av på skuldkontot. Först när detta är helt kvittat, kan jaget övergå till femte naturriket.

Alla misstag ifråga om livslagarna är dålig sådd, som ger dålig skörd. Dålig sådd är framför allt alla yttringar av hat och egoism. Dit hör inte bara våra uppenbara kränkningar av andras rätt, det synbara lidande vi tillfogar andra. Utan också det vi i vår okunnighet tror inte drabba någon. Vi skadar även med våra ovänliga och dömande tankar och känslor. "Energi följer tanken" lyder ett hylozoiskt axiom. Allt som medvetandet betraktar utsätts för påverkan. Och den energin söker upp sitt värnlösa mål.

Maktmissbruk är allvarligt misstag ifråga om frihetslag och enhetslag. Skördelagen reglerar även detta. Följden blir att man själv utsätts för maktlöshetens förnedring och orättvisor. Och möjligheten att utöva makt förlorar man på mycket lång tid. Kunskapen är också makt. Missbruk av kunskap leder till kunskapens förlust.

Sämsta möjliga sådd är att tillfoga andra varelser lidande, att hämnas, att spela rollen av straffande försyn. De som gör ont för att gott må komma därav, väntar sig god skörd av dålig sådd. Det lidande vi tillfogat andra får vi igen oberoende av motivet.

Dålig skörd är det mesta i livet och allt som inte kan betraktas såsom lycka, allt som plågar och misshagar oss och alltså inte enbart uppenbara motgångar och lidanden. Skördelagen verkar individuellt, med utomordentlig anpassning till vars och ens egenart och förutsättningar. Den tar särskild hänsyn till enhetslagen och frihetslagen. Den verkar i allt och begagnar alla lämpliga tillfällen att göra det möjligt för oss att betala av på skuldkontot.

Man föds in i de mänskliga förhållanden som man gjort sig förtjänt av. Man får de skolkamrater, lärare, senare arbete, arbetskamrater och chefer, som man enligt skördelagen skall ha. Detsamma gäller livspartner och vänner. Om dessa inflytelser verkar så, att de sänker ens nivå, är de betingade av dålig skörd. I motsatta fallet av god skörd. Alla slags lidanden, defekter, sorger, misräkningar, motgångar, hinder, förluster och så vidare i oändlighet är dålig skörd liksom felande möjligheter att skaffa sig kunskaper och förståelse, egenskaper och förmågor.

God sådd är att tillämpa livets lagar friktionsfritt. Människan blir naturens herre genom att tillämpa naturlagarna. Genom att lyda livslagarna blir hon livets herre.

God sådd är att odla viljan till enhet, att arbeta på att förvärva ädla känslor och egenskaper, att skaffa kunskap och förståelse, att sträva efter självförverkligande.

God sådd är att arbeta på att avhjälpa missförhållanden i samhället, öka förståelsen mellan människor, sprida kunskapen om livslagarna, minska lidandet i världen, försvara frihet och rätt och den svagares rättvisa sak.

God sådd är att uppfostra barn i kärlek, att hjältemodigt bära sitt lidande, att vara likgiltig för det hat andra visar en och inte hata dem tillbaka, att motarbeta skenet, lögnen och hatet i samhället.

Mycket god sådd och den snabbaste frigörelsen från egoismen och illusionerna är att göra det rätta enbart för dess egen skull utan tanke på egen fördel eller nackdel, på tack eller god skörd, och att bistå de Stora som arbetar för medvetandets utveckling i stället för att som de flesta motarbeta Dem.

God sådd är att systematiskt odla känslan av glädje och lycka, att principiellt och utan undantag tänka gott om alla. Därmed stärker man det bästa hos alla och gör livet lättare att leva för alla.

God skörd är att födas in i en civiliserad nation, i en förstående familj, att få en kärleksfull uppfostran och förädlade umgänge, tillfällen att skaffa kunskap och förvärva goda egenskaper och förmågor. Allt sådant har vi blivit berättigade till genom god sådd i tidigare liv.

God skörd är hälsa, skönhet, intelligens, talanger, förståelse, goda vänner, hjälpare, framgångar: allt gott som livet ger oss utan vår ansträngning.

Bästa möjliga skörd är tillfällen till snabbutveckling genom erfarenheter som väcker våra högre förmågor till liv, exempelvis samvaro med högt utvecklade människor. En timmas förnuftigt samtal med ett barn kan förändra hela dess liv.

Utan god skörd finner man aldrig lyckan, hur man än jagar den. Vi är lyckliga i den mån vi har gjort andra lyckliga.

Vi ingår alla i kollektiv, många slags kollektiv: familj, släkt, vänkrets, arbetskamrater, nation, mänsklighet. Och i vart och ett är vi gemensamt ansvariga för varandra. Ingen är till för sin egen skull. Livslagarna verkar i första hand genom kollektiv, i andra hand på individerna i kollektiven.

Vårt ansvar för kollektivet visar sig i gemensam sådd och skörd och gemensamt öde. Vi är gemensamt ansvariga för förtryckande samhällssystem och omänskliga lagar, inkompetenta ledare, demokrati och diktatur, krig och revolutioner. Att ansvaret delas av många betyder inte att det blir mindre för var och en. "En för alla och alla för en" är det kollektiva ansvarets lag.

Alla har vi haft fördelar på andras bekostnad. Alla har vi hjälpt till att förtrycka och fördumma mänskligheten.

Aktiveringslagen

Liv är aktivitet. Liv är rörelse. Liv är energiutveckling. Utan aktivitet stannar evolutionen av. Individerna utvecklas genom att själv aktivera medvetenheten i sina höljen. Det viktigaste är den medvetenhetsaktivitet som själv tar initiativ till. De flesta är passiva och låter sin medvetenhet dikteras av vibrationer utifrån. De tar över åsikter från andra utan att undersöka vilka fakta som legat till grund för dem. I sin utbildning har de skaffat sig en världsbild och förkastar sedan allt nytt, som inte kan passas in i den. De har inte insett att liv är förändring, utveckling, att man hela tiden måste vara beredd att ompröva och omvärdera, att kunskapen är oändlig och att alla förklaringar gäller bara tills vidare. De har slagit sig till ro för den inkarnationen. Detta är raka motsatsen till livets mening.

Aktiveringslagen säger att varje yttring av medvetenhet är aktivitet i någon materia. Denna yttring blir en orsak med ofrånkomlig verkan. Allt som medvetenheten betraktar utsätts alltså för påverkan.

Allt medvetenhetsinnehåll tar på något sätt form. Allt man strävar efter eller vill göra, få eller förverkliga, måste först bli innehåll i medvetenheten. Allt man önskar sig får man någon gång (fast sällan exakt som man tänkt sig!). Allt man får har man någon gång önskat sig.

En följdlag till aktiveringslagen är upprepningenslagen eller förstärkningslagen. Den aktiva medvetenheten förstärker sig själv genom upprepning. Med varje upprepning blir tanken allt aktivare, allt fastare inristad i minnet, allt starkare faktor i vårt undermedvetna, allt intensivare i känslan och fantasin. Med varje upprepning förstärks alltså medvetenhetsinnehållet och blir allt lättare att återuppliva. Genom upprepning blir tendensen automatiserad. Till slut tar sig tanken eller känslan automatiskt uttryck i handling.

Våra medvetenhetsyttringar är tanke, begär, känsla och fantasi. De kan vara mer eller mindre aktiverade, ha större eller mindre "vilja". Det är med dem som vi avgör, om vi vill vara lyckliga eller olyckliga. De präglar vårt nuvarande liv och bestämmer alla de kommande. De gör oss starka eller svaga. Tanken är alltså en kraft till gott och ont, den största kraften, som bestämmer vårt öde.

Den stora frågan är då: vem bestämmer över vår tanke? Till mycket liten del vi själva. Tankar och känslor kommer och går som de vill. Genom suggestioner utifrån, sådant vi läst eller hört, dras vi ner i medvetenhetstillstånd, som ligger under vår egentliga uppnådda nivå, som vi avskyr, som motarbetar vårt självförverkligande. I minnen och associationer gör sig plågsamma erfarenheter i det förflutna åter gällande. Till slut inser människan att det är nödvändigt att styra den egna medvetenheten.

Att styra tanken är att styra livet. Genom att styra sin tanke blir människan herre över sitt eget öde. Aktiveringsmetoden är det systematiska sättet att nå detta mål. Metoden är både generell och individuell. Den är generell däri att lagarna för aktiveringen av tanke och känsla och deras slag av vilja är universella och att alla kan tillämpa en universell metod. Den är individuell däri att var och en därutöver måste finna sin egen väg, utarbeta sin egenarts metod enligt lagen för självförverkligande.

Viljans frihet är för många ett olösligt problem. Lösningen ligger i förståelsen av att varje medvetet val bestäms av motiv och av det starkaste motivet. Vi har många olika motiv, och de är oftast i konflikt med varandra. Vi har själviska motiv och relativt osjälviska. Vi har lägre och högre motiv. Vi har kortsiktiga, njutningsbetonade, och mer långsiktiga, inriktade på livsändamålet. Många motiv ligger dolda i det undermedvetna. Det är motiv av fruktan, skam och skuld som vi blivit påtvingade i barndomen genom felaktig uppfostran. Frågan om viljans frihet ligger därmed i frågan, om vi kan medvetet bestämma över våra motiv.

Det kan vi. Aktiveringslagen lär oss, att vi kan förstärka vilket medvetenhetsinnehåll som helst. Allt hänger på hur starkt vi uppmärksammar det, hur ofta vi medvetet odlar det. Aktiveringsmetoden lär oss hur detta går till. Med rätt metod kan vi förstärka vilket självvalt motiv som helst, så att detta blir det starkaste. Endast så når vi viljans frihet.

Endast genom en sådan aktivitet vi själva tagit initiativet till kan vi frigöra oss från det automatiska beroendet av allt inre tvång, som hämmar vår strävan efter självförverkligande.

Ovanstående är ett mycket kortfattad sammandrag av hylozoikens undervisning om livslagarna såsom Henry T. Laurency lagt fram den i böckerna De vises sten, Livskunskap Ett och Människans väg.

Copyright © by Lars Adelskog 1999. www.veidos.se